

Моя печаль, моя надія В моєму серці українська мрія

Щоб не було звинувачень мене, що моя творчість принесе неспокій і шкоду громадянам України, я стараюсь діяти в межах Конституції України: ст.34 «Кожному гарантується право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань. Кожен має право вільно зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб – на свій вибір. Здійснення цих прав може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя.»

Якщо вважати, що Біблія може підірвати територіальну цілісність і визвати заворушення в Україні, а Дух Христа може порушити права громадян, тоді цю Книгу повинні вилучити із всіх релігійних конфесій, що є в Україні(православ'я, католицизм, протестантизм..), тому що вона є основою в служінні всіх християнських священнослужителів. А я довіряюсь Біблії і написав те, що не суперечить цій святій книзі!

Чом ти моя Україна
Ходиш в печалі й сумна
Віра твоя не єдина
Ось у чому вина.

Хто ж нам сказав не любити
Тих хто нам чинить зло,
Їх нам потрібно убити
Геть Христове добро.

Ось тому й «маєм, що маєм»[1],
Що живем без Христа,
Духа[2] Його зневажаєм,
Гімном хулять Його наші вуста.

Що ж нам потрібно робити
Щоб Україна жила і цвіла
Як неньку єдину потрібно любити,
Щоб сльози по дітях вона не лила.

По дітях, що їдуть в чужину жити,
Бідність доводить шукати їм кращі місця.
А могли б Україну вони відтворити,
Ось це і тривожить чутливі серця!

Що ж ми за ворогії діти,
Що вже не знаєм куди іти?
Будуємо храми до самих небес,
Та в душах у наших Христос не воскрес.

Як писав поет Тичина:
«Всіх панів до'дної ями,
Буржуїв за буржуями
Будем, будем бить...»[3]
А Христос в своєму Слові[4]
Закликав всіх ворогів любити!

В Україні величають всіх панами,
Всі пани й по «панські» стали жить
І тому, мабуть, до ями
Нас хочуть скоріш згубить.

[1] – Вислів першого президента України Л.М.Кравчука

[2] – Библия. Новый Завет Господа нашего Иисуса Христа. От Луки Гл.9 ст.55,56 « Но Он, обратившись к ним, запретил им и сказал: не знаете, какого вы духа; ибо Сын Человеческий пришел не губить души человеческие, а спасать...», Послания к Римлянам св. Апостола Павла Гл.8 ст.9 «Но вы не по плоти живете, а по духу, если только Дух Божий живет в вас. Если же кто Духа Христова не имеет, тот и не Его.»

[3] – П.Г.Тичина вірш «Партія веде» 1934р.

[4] – Библия. Новый Завет Господа нашего Иисуса Христа. От Матфея Гл.5 ст.44 «А Я говорю вам: любите врагов ваших, благословляйте проклинающих вас, благотворите ненавидящим вас и молитесь за обижающих вас и гонящих вас»

Писав Шевченко: «І вражою
злою кров'ю волю окропіте...»[1]
За правду встали й окропили,
І ріки крові потекли
Сльозами землю оросили
Були в печалі наші матері,
А ти терпіла Україно нене
Терплячи гнула спину до землі.

Писала Леся Українка:
«Чи блакитна кров проллється,
Як пробити пану груди?»[2]
І горіли і палали і маєтки
Були й спустошені сади
Попелищами і згарищами
Пронеслися революції сліди...
Царя вбито і його сім'ю,
І прокляття впало всім нам на біду...

Та як нам діяти і що робити,
Щоб Україна ожила
І розцвіла вишневим цвітом
І краща доля в нас була?

Людина грішна і не зможе
Сама створити рай тут на землі,
Лиш віра в Бога допоможе
Здолати хаос і не ходити у пільмі.

До чого Леся всіх нас закликала,
До чого звали і Шевченко і Франко?
Їхні творіння нам прокляттям стали
В серцях зерном злоби в нас проросло.

Роботу зроблено і вже стоять
Поетів наших боввани
І перед ними потрібно голови схилять,
Вони ж найкращі наші дочки і сини.

Це все робила темна сила
В поетів розвиваючи талант,
А скільки душ вона згубила,
Через духовний цей обман?!

«Та добре вигостріть сокиру
І заходіться вже будить»[3]
І розбудили демона із тьми
Й пішли вбивати родичів-братів,
І всіх панів, буржуїв і царів,
Щоб правду встановити на землі,
В утопію повірили старі й малі!

[1] – Т.Г.Шевченко «Заповіт» 25 грудня 1845р.

[2] – Леся Українка «Давня казка» 12.11.1893р.

[3] – Т.Г.Шевченко «Я не нездужаю нівроку»12.11.1858р.

Така є правда від п'їтьми,
Від Херувима, що живе із нами,
Він тут володар над людьми, [1]
Вбиває їх й харчується він мертв'яками.

Цей вбивця людства скинутий із Неба[2]
Він чинить зло, якого нам не треба,
Через гординю з Неба він упав
І вірних Ангелів на землю він узяв,
Хто проти Бога, всіх піймав.

І от гординя править в цьому світі
Кругом неправда процвітає зло...

Багато віршів написали нам поети,
Щоб величали їхні творчі злети
Чим більше віршів,
Тим відоміший поет.
Бо кожен в творчості знаходить,
Що прагне спрагнена душа,
Щоб потім возвеличити вірша
Який талант, які слова!
І навіть думка у поета є жива!
Мабуть сам Бог поета научав,
Щоб він писав, писав...
І темне людство просвіщав.

А Бог такий талант поету дав,
Щоб він Творця віршами зневажав?
«Людині гімн, людині, а не Богу[3]», -
Тичина так творіння Боже величав.

Де ж видатні поети? Їх нема,
Їх прах поглинула земля
По них zostались пам'ять і слова
Їх дух поезії в серцях живих гуля
І він пробуджує захоплення й дива
Яка ж то мудра у поетів голова!

Який талант, якої творчості гігант,
Заслужений, щоб ввіковічить в монумент,
Щоб не забули, хто нас мудрості навчив
І очі на неправду що у світі, всім відкрив.

[1] – Библия. Бытие Гл.3 ст.14 «И сказал Господь Бог змею: за то, что ты сделал это, проклят ты пред всеми скотами и пред всеми зверями полевыми; ты будешь ходить на чреве твоём, и будешь есть прах во все дни жизни твоей»

[2] – Библия. Новый Завет Господа нашего Иисуса Христа) Откровение Гл.12 ст.9 «И низвержен был великий дракон, древний змий, называемый диаволом и сатаною, обольщающий всю вселенную, низвержен на землю, и ангелы его низвержены с ним.»

[3] – П.Г.Тичина, збірка Плуг 1934р. «Я знаю: вас не раз ще прокленуть...»

«Так годі спать! Виходьте на дорогу!

Людині гімн, Людині, а не богу!

Майбутньому всю душу – славний дар!»

А чи насправді Бог поета навчав
Щоб він людей віршами просвіщав?
Так, Бог талант і розум людям надає
Лиш мудрий знає, що все в мені Твоє,
Що всім життя надав Творець,
Що Він для нас початок і кінець
І хто в поезії звеличує Творця
Він дасть життя безмежне без кінця
Хто заблудився маючи талант –
Віршами мудрими посіяв у серцях туман...
Не ждять їм милості від Бога,
Хитка й сумна в таких митців дорога.

Важко розпізнати чи поет людей любив,
Якщо словами палкими і щирими
Невинні душі він згубив.
Адже поета слово – то є меч,
Що може знести голову із плеч,
А може заспокоїти як мати
І мить прекрасного буття пізнати.
Посіять бурю й ненависть
І навіть до своїх братів,
А Боже слово каже – полюбіте ворогів![1]

Та в чому ж суть величності поета?
В віршах, що кличуть нас до злета!
А чи принесли вони мир і благодать,
Чи стали ми добрішими, щоб спокій в душах мать?
Чи може в душах проросло в нас зло,
Яке ніколи до поетів не було!

Ніхто з людей нам відповідь не дасть,
Бо істина[2] у Бога, в Нього й власть,
А Він сказав такі слова,
Біда тому, хто Бога любить менше від людини,
І проклятий[3] надіючись на неї.

Був чоловік і вже його немає
Розтанув як туман і хто його згадає,
Та ні, згадаєм рідного поета,
Адже він говорив приємне для душі
Він нам «Євангеліє Нового Завіту»
І як Апостол відкрив правду цьому світу...
А може істинний пророк писати слово,
Що протирічить Богу?
Що протирічить духу Господа Христа..?

[1] – Библия. От Матфея Гл.5 ст. 44 «А Я говорю вам: любите врагов ваших...»

[2] – Библия. Иеремии Гл.10 ст. 10 «А Господь Бог есть истина; Он есть Бог живой и Царь вечный...»

[3] – Библия. Иеремии Гл.17 ст. 5 «Так говорит Господь: проклят человек, который надеется на человека и плоть делает своею опорой, и которого сердце удаляется от Господа.»

Ісус не закликав боротись за свободу
Ціною крові погубивши ворогів,
Він закликав боротися любов'ю[1],
Прощенням з ворогів зробить братів,
А дух поетів, що взивав до бою,
Посіяв в душах ненависть і біль.

Вже давно нема поетів-бунтарів,
Та дух бунтарства не зникає,
Посіяне поетами їх зло,
Думками злими в душах проростає.

Христос навчав – цінують кожним днем,
Не думайте, що завтра буде з нами[2],
Радійте сонцю, світу кожен час,
Щоб день у злобі не погас[3],
З прощенням ворогам лягайте спати[4],
Щоб ми могли як праведні,
В день новий засіяти!

І от ми й натворили,
Церквами Бога розділили,
Одні всіх кличуть – істина у нас,
А інші – лиш нам відкрився Бог і Спас!
І лиш ми правду світові несем
Одні танцюють і кричать,
Ми поклоняємось тобі, наш час!

Христос воскрес! Святі Отці
На Пасху всіх вітають,
Воістину Воскрес! Їм всі відповідають!
А вірять в те, що Він воскрес,
Й самі не знають..
Тому, що Бога лиш раз на рік,
Як Бога величають, віддаючи Йому
Належне поклоніння, не знаючи,
Що лиш в щоденнім смирінні й поклонінні,
Бог нам пошле спасіння!

Так хто ж вони?
Посланці Бога, а може Сатани?
Поети нації, любимі дочки і сини?
Всім нам відомі їхні імена:
Тарас Григорович – поет,
І Леся Українка – поетеса
І каменярь-поет – Іван Франко,
Поет радянський – сам Павло Тичина..

[1] – Библия. От Матфея Гл.5 ст.44 «А Я говорю вам: любите врагов ваших, благословляйте проклинающих вас, благотворите ненавидящим вас и молитесь за обижающих вас и гонящих вас»

[2] – Библия. От Матфея Гл.6 ст.34 «Итак не заботьтесь о завтрашнем дне, ибо завтрашний сам будет заботиться о своем: довольно для каждого дня своей заботы.»

[3] – Библия. Ефесеям Гл.5 ст.26 «Гневаясь, не согрешайте: солнце да не зайдет во гневе вашем»

[4] – Библия. От Луки Гл.6 ст. 37 «Не судите, и не будете судимы; не осуждайте, и не будете осуждены; прощайте, и прощены будете»

І всі чомусь вони Творця
Ісуса так не долюбляли,
Адже проти любові і прощення
Народ на помсту і криваву боротьбу,
Віршами часто закликали.

Тарас чомусь «гострив» сокиру[1],
Готова Леся «пробивати» груди[2],
Іван Франко «брав молота» у руки[3],
Тичина для панів «готовив яму»...[4]

Хтось може скаже це слова,
Безвинна думка вільного поета,
Але ми бачимо які діла,
Привели націю до падіння, а не злета.

А ми всі ціним Лесю і Тараса,
Франка Івана величаєм,
І навіть комуніста Павла Тичину,
Лихим словом не згадаєм.

У кожному місті в нас стоять
На виднім місці пам'ятник народному поету,
І в дні народження усі хочуть вклонитися тому,
Хто віршами потряс усю планету.

Воно б нічого, нехай все буде, так як є,
Народ бажає віддавати поесті поету,
Тарас сам вийшов із народу
І сам відчув поневіряння, ще молодим дітям
Носив для школярів він воду...[5]

І так неправда допекла,
За те, що панство закріпачило
Людську гідність і свободу
Ранимо серце юного Тараса,
У кожному пані бачило загрозу.

Не міг терпіть Тарас панів
І всіх хто вкрав в людей свободу,
Єдиний шлях з цим покінчить –
Убить панів і кінці в воду!

[1] – Т.Г.Шевченко Вірш «Я не нездужаю нівроку» 22.11.1858р. С.- Петербург «Та добре вигострив сокиру – та й заходиться вже будить...»

[2] – Л.Українка «Давня казка» 12.11.1893р. «Чи блакитна кров проллється, як пробити пану груди?»

[3] – І.Франко. «Каменярі» 1878р «Отак ми всі йдемо, в одну громаду скуті Святою думкою, а молоти в руках...»

[4] – П.Г.Тичина. Вірш «Партія веде» 1934р. «...Всіх панів до 'дної ями, Буржуїв за буржуями Будем, будем бить!»

[5] – Т.Г.Шевченко. Вірш «Якби ви знали, паничі...» 1850р.Оренбург. «...Я до школи – носити воду школярам.»

А хто ж ми є, що маємо його
І інших, таких як він «судити»[1] ?
Він вільний духом був козак
І сам обрав свій шлях
І ним хотів він людям послужити!

Так думали і Леся і Франко
І сам Павло Тичина,
Ніхто писати вірші їх не заставляв,
Це поклик серця – ось причина!

А серце[2] наше – корінь зла,
Якщо віддалене від Бога,
Коли впускаєм в серце Бога – ми святі,
Коли ж від нього віддаляємось – ми грішні.

Христос сказав: служити не можна
Богу і маммоні[3] ,
Не можна камню поклонятися тому,
що честь така належить Богу одному[4]!

Що ж нам дали поети,
Що закликали на борню,
Для них були духовні злети,
Ми ж по їх слову впали у пійтму.

Якщо боротися без Бога,
Який нікому[5] смерті не хотів,
Тоді в тупик веде дорога
І ріки крові й сльози матерів.

Хто закликає вбивати панів- катів,
І це є праведне з людської сторони
Це бажання звільнити від гніту своїх братів,
Але всі грішні[6] , нема нікого без вини.

[1] – Библия. От Матфея Гл.7 ст.1-2. «Не судите, да не судимы будете, ибо каким судом судите, таким будете судимы; и какою мерою мерите, такою и вам будут мерить.»

[2] – Библия. Иеремии Гл.17 ст. 9 «Лукаво сердце человеческое более всего и крайне испорчено; кто узнает его?»

[3] – Библия. От Матфея Гл.6 ст.24 «Никто не может служить двум господам: ибо или одного будет ненавидеть, а другого любить; или одному станет усердствовать, а о другом нерадеть. Не можете служить Богу и маммоне.»

[4] – Библия. От Матфея Гл.4 ст. 10 «Тогда Иисус говорит ему: отойди от Меня, сатана, ибо написано: Господу Богу твоему поклоняйся и Ему одному служи.»

[5] – Библия. 2Царств Гл.14 ст.14 «Мы умрем и будем как вода, вылитая на землю, которую нельзя собрать; но Бог не желает погубить душу и помышляет, как бы не отвергнуть от Себя и отверженного.»

[6] – Библия. К Римлянам Гл.3 ст.23 «Потому что все согрешили и лишены славы Божией»

Господь сказав: не убивайте[1] ,
Прощайте і любіте ворогів[2] ,
Цінують це життя, про ближніх дбайте,
Не вкорочайте людству
І так коротких їх віків!

А зло, що є в людини
Нам легко розбудити,
А от спинити зла вогонь,
Не просто загасити,
Не обпікаючи своїх долонь!

А що ж за сила,
Що за зло живе у нас?
Чому ж людину заспокоює могила,
І для спасіння нашого загинув Спас?

І звідки зло, що є у нас і понад нами,
Ісус сказав: диявол батько ваш[3] ,
Й неправедник і вбивця...
Хто допускає в серце сатану,
Ніколи він не визнає свою вину,
Така людина каже – я не вбив,
Нікому смерті не бажаю,
Я непоганий чоловік живу,
Й нікому жить не заважаю.
Ніколи він не визнає свій гріх[4] ,
Який з дитинства з нами ріс –
Це як проказа!

А корінь зла – срібллюбивість[5],
Господь так людству говорив.
Та хто ж приймає ці слова?
Хто є при владі – от сильна голова!

І всі грабують, що можна з неньки України,
Рубають ліс і соки тягнуть із землі,
Ніхто не думає про покоління зміни,
Що діти будуть жити у пільмі.

[1] – Библия. Исход Гл.20 ст.13 «Не убивай»

[2] – Библия. От Луки Гл.6 ст.37 «Не судите, и не будете судимы; не осуждайте, и не будете осуждены; прощайте, и прощены будете»

[3] – Библия. От Иоанна Гл.8 ст.44 «Ваш отец диавол; и вы хотите исполнять похоти отца вашего. Он был человекоубийца от начала и не устоял в истине, ибо нет в нем истины. Когда говорит он ложь, говорит свое, ибо он лжец и отец лжи.»

[4] – Библия. К Римлянам Гл.5 ст.12 «Посему, как одним человеком грех вошел в мир, и грехом смерть, так и смерть перешла во всех человеков, потому что в нем все согрешили.»

[5] – Библия. 1-е Тимофею Гл.6 ст.10 «ибо корень всех зол есть сребролюбие, которому предавшись, некоторые уклонились от веры и сами себя подвергли многим скорбям.»

Хто є при владі – про себе більше дбас,
А нижчий бачить це і не дрімає
І це пограбування України,
Діється з роками,
Бо всім, як бачте,
Захотілось бути панами.

Що ж ми за нація така?
І ніби є ми християни,
Та в душах пустка –
Ми будуємо боввани.

Хоч мова наша солов'їна,
Та в серці ненависть зміїна,
Бо не навчилися ми прощати,
Як наш Господь убивць своїх простив [1]!

І як писав святий Павло,
Хоч би ми й ангельськими мовами [2] заговорили,
Та без Христової любові,
Великодушність українців ми згубили.

Ісус взивав до виконання його слова
І закликав любити свого брата [3],
Хоч би яка була у нього мова,
Чи бідна, чи багата в нього хата!

В нас заклик є: єдина наша мова
І єдина Україна!
А всі хто проти – їм руїна.
І почали на злобі Україну будувати
В ненависті принижувати брата,
Який він брат, що мучив Україну?
А запитать: в які часи?
З минулого лунають людськії голоси...

Ми разом знищили фашистську чуму,
Ціною, що відома Богу одному,
А де ж поділася братерська любов,
Чому знецінилась пролита спільна кров?
Розпалась дружба, що пройшла віки,
Та історичну пам'ять не зітруть роки!

[1] – Библия. От Луки Гл.23 ст.34 «Исус же говорил: Отче! прости им, ибо не знают, что делают. И делили одежды Его, бросая жребий»

[2] – Библия. 1-е Коринфянам Гл.13 ст.1 «Если я говорю языками человеческими и ангельскими, а любви не имею, то я - медь звенящая или кимвал звучащий»

[3] – Библия. 1-е Иоанна Гл.2 ст. 10 «Кто любит брата своего, тот пребывает во свете, и нет в нем соблазна»

Та що ж робити Україні? –
Простить братам їх зло [1],
Як навчив Христос прощати [2].
Коли ж не зможемо і маючи гординю,
Ми з України зробимо руїну!

Бо в гордім серці проживає сатана,
Він каже всім неправду,
Й людей війною убиває,
А ходить в Церкву, ніби Бога знає.

Та поділах легко побачити звірину,
Ділами темними він нищить Україну,
Його стихія сльози і нещастя,
Хоч і приймає з рук святих отців причастя!

Та що ж ми є за українці,
Які враз стали як фашисти-німці,
«Смерть ворогам, а нація над все»,
Дух сатани цей дух несе!

Святе письмо нас навчає,
Для Бога значення немає [3],
Чи є ти німець, чи українець,
Чи іудей, чи росіян, а чи індієць...
Для нього всі ми рідні діти,
А у Христі ще й сестри і брати.

Хто ж розбрат єресі несе,
То Божу кару за такеє понесе.
Не вмієм ми прощати вогорам,
То й Бог так само не простить і нам [4]!

Сказали Шустеру мовчи,
Щоб менше правди могли знати,
Та й камені не можуть вже мовчати,
Бо неньку Україну неправда стала поглинати!

Хто чинить вбивства й зло,
Їм краще, щоб мовчали.
Щоб як німі на смерть ішли,
А в них багатства щоб зростали.

Хто закликає воювати до кінця,
До ближніх в них камінніє серця.
Своїх дітей на смерть не хочуть посилати,
Бо діти їх народні депутати.

[1] – Библия. От Марка Гл.11 ст.25 «И когда стоите на молитве, прощайте, если что имеете на кого, дабы и Отец ваш Небесный простил вам согрешения ваши»

[2] – Библия. От Луки Гл.6 ст. 37 «Не судите, и не будете судимы; не осуждайте, и не будете осуждены; прощайте, и прощены будете»

[3] – Библия. К Галатам Гл.3 ст.28 «Нет уже Иудея, ни язычника; нет раба, ни свободного; нет мужеского пола, ни женского: ибо все вы одно во Христе Иисусе»

[4] – Библия. От Матфея Гл.6 ст.14-15 «Ибо если вы будете прощать людям согрешения их, то простит и вам Отец ваш Небесный, а если не будете прощать людям согрешения их, то и Отец ваш не простит вам согрешений ваших»

А до чужих немає в них жалю,
Хоч лицемірно кажуть: « я усіх люблю»
Не жалко їм вбивать чужих синів,
Й ніщо печалі їхніх матерів.

«Нехай вмирають, в країні їх багато,
В них горе, а в душах наших свято!...»
Хто щастя має на чужій крові,
У того сам диявол в голові!

Важко писать про ці печалі,
А що сказати, які в нас далі?
І ще не вмерла Україна
І з Господом Ісусом не помре!

Коли в серцях є ще надія
І віра і любов у нас ще є,
Тоді вона ніколи не помре!

А пам'ятники,- вони камінні,
Їм байдуже на все,
Хто хоче віддавати почесні камінню,
Нехай частіше квіти їм несе.

Для Бога все це марнота,
Він зна, що камінь нам не допоможе,
Якщо в людей духовна сліпота,
Відкрити очі сам Господь їм зможе!

Лиш віра в Господа Христа,
Який живий і всі проблеми в Україні,
Рішить нам допоможе!

Віддаймо ж почесні Йому лиш одному,
В любові й поклонінні
І Він пошле на нашу неньку Україну
Достаток й мир і всім спасіння!

І Він бажає нам усім прозріння,
Щоб не ходили за лжепророками в пітьмі,
Тоді роквітне наша Україна,
Як вишня, що квітує на весні!

Одне життя ми в світі маєм,
Воно безцінне у космічній млі
І часто ми його втрачаєм,
За клаптик мертвої землі!

Щоб Україна встала із колін,
Вона повинна перед Богом на коліна стати,
Й віддати Царю Небес земний поклін
І в покаянні ворогів обняти
І як «Хрещатик»[1], в пісні, їх прощати!

[1] – Юрій Рибчинський «Хрещатик»
«Я і друзів розумів
І ворогів умів прощати,
Бо хрещений батько мій-
То Хрещатик, то Хрещатик»

Чому так сталося, що Україна,
Багата надрами і має
Один з найкращих в світі чорнозем,
Така непевна і голодна з ним?

Та в чому ж корінь зла.
Чому немає злету і добра?
Причина у віддаленні від Бога,
Ми піддалися духу сатани,
Тому до світла в нас крива дорога,
В гордині ми праві, й немає в нас вини.

Запанував над нами дух гордині,
Тому й страждаємо донині,
«Ми сильні, нас багато,
Ніхто не зможе нас здолати»!

Та з кожним роком менше українців,
Одні по світу порозбрідалися як миші,
Шукаючи там кращого життя і тиші,
А інші – нехай еліта про нас дбає,
Та в них самих шляху немає...

Ведуть людей й не знають куди йти,
Як націю вмираючу вести?
Нема до кого голову схилити,
Піти на захід – заберуть і землю
І спідню одежину,
Бо лиш багату цінять там людину!

На схід – до крові посварились.
Від тої сварки всі ми розгубились,
А може допоможе нам Китай,
Та то ж для нас далекий край!

Багато ждуть підтримки Вашингтона
І світового рішення ООН-а,
Куди подітись, що робить?
Ми можемо рідну Україну загубить...

Та що ж ми є за козаки,
Що вже бідуємо віки?
А може ми прокляті на роки?
Хто може це прокляття зняти?
Лиш Дух Христа, коли його прийняти.

Щоб жебраками нам не бути
І милості по світу не просити,
По Божому навчитись жити,
Багатому із бідним поділитись,
Хто ж має мало – з цим змирितись [2],
І заспівати гімн, як справжні християни
І зцілить нам Господь духовні рани!

[1] – Олег Ланяк, Роман Калин, Гринджоли «Разом нас багато» 2004р.

[2] – Библия. 1-е Тимофею Гл.6 ст.8 «Имя пропитание и одежду, будем довольны тем»

Нехай наші вороженьки
Стануть нашими друзями,
Адже ми брати вкраїнці
Є духовні християни!

Якщо заможно будем жити
І правді й Богові служити,
Тоді і мову нашу будуть всі цінити
І всі захочуть в світі її вчити.

Такий він світ, що любить силу й красоту,
Ніхто не любить бідного й духовну пустоту.
Такою бачиться у світі Україна,
Як вередлива й розрепетована дитина.

Голодна, бідна і кричить,
Рятуйте! Нам нема як жити!
Хоча сама на чорнім золоті лежить!
Яка земля у нас багата,
Які були у нас ліси...
Кругом дзвеніли птичі голоси
І всі в надії ждали свята.

Та вийшло так, що ті святкують,
Які забрали все: вони й жирують,
Звивають собі гнізда так завзято,
Вони керують всім, хоч їх і не багато.

Але у них тепер усе,
Земля і ріки і ліси,
Вони тепер вже не буржуї, а пани,
Хоча і ми усі пани,
Та маємо на трьох одні штани.

Боролись всі за гідність і любов,
А вийшло так, що марно проливали кров,
За гідність помиралі патріоти,
А їх плодами скористались ідіоти.

Та в нас немає права всіх критикувати,
Потрібно суть людини краще знати,
Людина, що не знає Бога – то тварина.
І думка в кожного тоді єдина.
Патріоти героями за правду помиралі,
А їх поведарі, чомусь багатшими ще стали!

Як більше в цьому світі мати,
Щоб у добрі й достатку проживати?
І так у цьому світі всі живуть:
Хто ближче до багатства й влади – багатіє
А хто ж цього не має – то бідніє
Хотів марксизм без Бога всіх зрівняти
Прийшлося нам за цю рівність море крові проливати!

Щоб не бути патріотами і не стати ідіотами,
Щоб людей не прославляти і не проклинати,
Станьмо Божою дитиною,
Та тільки не безумною скотиною,
Щоб суть людини нам пізнати,
Потрібно нам святе письмо всім знати,
Не тільки знати, а й по Слову жити,
Тоді ми зможемо і ворогів любити!

І ми, як вівці ходимо в пільмі
А так, як бідні – тому й злі,
Куди пошлють – туди йдемо,
Хоч свою гордість перед світом несемо!

І ми шукаємо до кого прихилитись,
Від бездуховності, з сусідом ми не можемо змиритись,
А може з США потрібно нам зріднитись?
Їх християнській вірі підкоритись?
Та їхня віра теж пов'язана з гординою,
Хто вчення їх прийняв – для Бога став той
Непослушною дитиною.

В чому ж суть? Тут відповідь проста:
Хто протестантом став, втрачає Божий страх,
А це принижує Христа.
«Початок мудрості»[1] – Господній страх,
І всі хто мають мудрість – поклоняються Йому,
Сам Ісус про це наголосив,
Коли диявол для себе в Нього поклоніння попросив [2].

Всі протестанти моляться й співають
І ніби Бога прославляють,
Та тільки істини не знають,
Лиш той отримує благословіння,
Хто в Слові Божому знайшов спасіння!

А Слово Боже закликає всіх до поклоніння[3],
Всі протестанти поклоняються словами,
Думками і серцями,
Та тільки не реальними ділами!

Хто зрозумів, що поклоніння – це падіння до землі,
Не будуть вже ходити у пільмі!
Сам сатана внушив : не бийте ці поклони,
Цілуйте хрест й святі ікони!

[1] – Библия. Псалтирь Гл.110 ст.10 «Начало мудрости – страх Господень; разум верный у всех, исполняющих [заповеди Его]. Хвала Ему пребудет вовек.»

[2] – Библия. От Матфея Гл.4 ст.10 «и говорит Ему: все это дам Тебе, если, пав, поклонисься мне»

[3] – Библия. Откровение Гл.14 ст.7 «и говорил он громким голосом: убойтесь Бога и воздайте Ему славу, ибо наступил час суда Его, и поклонитесь Сотворившему небо и землю, и море и источники вод»

Ніхто реально вже не поклоняється Творцю,
Всі твердо відкидають правду цю,
І протестанти, і католики, і православні християни,
Хоч всі говорять – Бог із нами.
Коли ж немає поклоніння
Сумнівне для таких людей спасіння!

І як же можна Україну до щастя привести
Коли святі отці і пастирі не хочуть
Правду до людей нести.

Господь говорить, щоб любили ворогів[1]
Святі отці вже про людей не дбають,
На вбивство й на війну людей благословляють,
Якого ж духа вони мають,
Коли Христова Духа відкидають,
Чи Слова Божого не знають!?

Для перемоги, й Бога закликають
І, навіть, зброю освящують!
І от призвали Бога ми війни
«Ареса»[2] – посланця духа сатани,
Й не видно цій війні кінця,
Бо Україна віддалилась від Творця.

Всі вірять, що є Божі діти,
Чому ж Творця не величають,
Та правду ніде діти,
Що пастирі ще Бога і не знають.

«Ми в дусі поклоняємось Творцю», -
Чому ж ніхто не слуха правду цю:
Що Богу поклонялись й Моїсей[3], і Авраам,
У поклонінні й Ангели відкрились нам![4]

За поклоніння говорив Ісус і Самарянам[5],
Які і Богу поклонялись і Бовванам,
Сам Бог – це є не камінь, не Бовван,
А Він кругом відповідає нам:
Чи будем в хмарах пролітати,
Чи під землею вугіль здобувати,
Чи урожаї на землі збирати,
Все бачить Батько і Творець
І серця кожного все чує наш Отець.

[1] – Библия. От Матфея Гл.5 ст.44 «А Я говорю вам: любите врагов ваших, благословляйте проклинающих вас, благотворите ненавидящим вас и молитесь за обижающих вас и гонящих вас»

[2] – «Арес» у давньогрецькій міфології бог війни.

[3] – Библия. Исход Гл.24 ст.8 «Моисей тотчас пал на землю и поклонился Богу»

[4] – Библия. Откровение Гл.7 ст.11 «И все Ангелы стояли вокруг престола и старцев и четырех животных, и пали перед престолом на лица свои, и поклонились Богу»

[5] – Библия. От Иоанна Гл.4 ст.21 «Иисус говорит ей: поверь Мне, что наступает время, когда и не на горе сей, и не в Иерусалиме будете поклоняться Отцу»

Христос сказав: « де двоє[1], а чи трое
Зібраля, щоб славить Ім'я там Моє,
Там Сам Господь, і Він все бачить як Своє»,
А ті, хто Бога як найдальші відкидають,
Про себе і про ближніх зовсім і не дбають.

Духовні лідери, і пастирі й святі Отці,
Все лиш про себе дбають
І думають, що Бога держать у руці,
Що лиш вони всі Бога знають
І за спасіння пастви несуть ярмо
Й за все відповідають.

Бог каже в Слові поклонітеся Йому
І це робіть лиш Богу одному,
Чому ж всі перед Господом стоять,
Й не хочуть поклоніння всіх святих прийнять?
Хто ж не прославить Бога, як Творця,
По Слову Божому не буде і життя їм без кінця.

Якого ж жде від нас Бог поклоніння,
Щоб Він простив і нам надав спасіння?
Щоб довго голови нам не ламати,
Поклони Ангелів за приклад взяти.

А Ангели Творця всі розуміють
І по Його небесній волі діють,
Перед Господом всі падають на лица
І поклоняються до ніг Йому.

Так само й старці біля трону,
Хоч мають честь носить корону,
Із радістю Творця вітають
І часто падають, в покорі голови схиляють.

Й Творець прийняв це поклоніння,
Чому ж на це всі очі закривають?
Лиш духом поклонятись Богу навчають..
Так, Бог є Дух, але Він жде від нас реальне поклоніння,
Бо ми ж не Боги, а Його творіння,
Тому він дасть нам не духовне лиш спасіння.

Церков кругом багато,
А чи буде в них спасіння,
Коли немає поклоніння?
А його нема...

Служінь багато – воно різне[2],
А поклоніння є одне,
Центральне слово тут «поклон»,
Та всі попали у полон,
Ніхто в церквах поклон не розуміє,

[1] – Библия. От Матфея Гл.18 ст.20 «ибо, где двое или трое собраны во имя Мое, там Я посреди них»

[2] – Библия. 1-е Коринфянам Гл.12 ст.5 «и служения различны, а Господь один и тот же»

Або не хочуть знати, чи не вмiють
Читати Боже Слово як дитя,
Щоб просто прийняти вірою буття.

Христос сказав: «Мої Слова: це дух й життя»[1],
А істина – це Боже Слово[2],
Воно просте для сприйняття,
Коли сприймають Його як діти ми готові!

Всі, хто записаний у Слові,
Хто слухав Бога і Його веління,
Служить Йому і в вічності готові,
Однаково всі розуміли поклоніння.

Так само й Ангели, що служать в Небі біля Бога,
Бо через них спасіння вказана дорога.
Вони реально, в ноги поклоняються Творцю[3],
Та мало хто приймає вістку цю.

Всі прагнуть в Небі Бога прославляти,
Та не бажають поклоніння Ангельське прийняти.
Христос сказав, щоб вічності дістати,
Потрібно в Ангельській[4] подобі стати.

Сучасні пастирі поклін доземний не приймають,
А хваляться, що істину всю знають,
Що ж то за істина така,
Яка від Слова Божого втіка!

В Небесне Царство увійти бажають християни,
Всі твердо кажуть Бог із нами,
Що ж в Царстві будуть всі робити?
Кажуть: Богу будемо служити,
Співати псалми і Йому молитись,
Його закони прославляти,
А інші кажуть: нам не потрібно на цю тему говорити,
Сам Бог розкаже, що нам там робити.

Може воно й так,
Та Слово Боже каже як,
Всю правду Боже Слово нам несе,
Що буде в Небі нам доносить все!

[1] – Библия. От Иоанна Гл.6 ст.63 «ух животворит; плоть не пользует нимало. Слова, которые говорю Я вам, суть дух и жизнь»

[2] – Библия. От Иоанна Гл.17 ст.17 «Освятити их истиною Твоею; слово Твое есть истина»

[3] – Библия. Откровение Гл.7 ст.11 «И все Ангелы стояли вокруг престола и старцев и четырех животных, и пали перед престолом на лица свои, и поклонились Богу»

[4] – Библия. От Марка Гл.12 ст.25 «Ибо, когда из мертвых воскреснут, тогда не будут ни жениться, ни замуж выходить, но будут, как Ангелы на небесах»

Там по суботах [1] йтимуть всі на поклоніння,
Такі у Бога є веління,
Хто ж на землі відкинув поклоніння,
Тоді, мабуть, не буде і спасіння,
Не може в Царстві та людина жити[2],
Яка не хоче волю Господа творити.

Господь сказав: що зв'яжете[3] ви на землі,
Те буде зв'язане на Небі.
Одним словом, що ви любили тут,
Там також будете любити,
Любили 24 старці поклонятись на землі,
Вони з любов'ю поклоняються й на Небі,
Насильно в Царство не візьме Бог нікого,
А хто ж противиться Йому – не візьме в небо ні одного.

Із Неба Ангел нам кричить:
«Убійтеся Бога й поклонітеся Йому,
Віддайте славу всю Творцю
Землі і Неба одному!»

Священство ж людство по другому поклонятись вчить,
Тому не будем ми поклони бить,
Від нас чекає Бог духовне поклоніння,
Тому ми й так отримаєм спасіння.

І самі пастирі у тьмі
Ще в більшу темінь завели народи
В них страху Божого немає,
Бо кожен лиш про себе дбає.

Нехай все буде так як є,
Навіщо все мінять, що склалося роками,
У кожній церкві є своє служіння
І кожен на свій розсуд розуміє поклоніння.

Суть в тому, що неправда проявляється в деталях,
Якщо в церквах служіння називають[4] поклонінням,
Тоді від Слова Божого вони, знаходяться на дальніх далях
І туманне для таких церков спасіння.

[1] – Библия. Исаия Гл.66 ст.23 «Тогда из месяца в месяц и из субботы в субботу будет приходит всякая плоть пред лице Мое на поклонение, говорит Господь»

[2] – Библия. Исаия Гл.26 ст.10 «Если нечестивый будет помилован, то не научится он правде, - будет злодействовать в земле правых и не будет взирать на величие Господа»

[3] – Библия. От Матфея Гл.18 ст.18 «Истинно говорю вам: что вы свяжете на земле, то будет связано на небе; и что разрешите на земле, то будет разрешено на небе»

[4] – Библия. Откровение Гл.22 ст.18-19 «И я также свидетельствую всякому слышащему слова пророчества книги сей: если кто приложит что к ним, на того наложит Бог язвы, о которых написано в книге сей; и если кто отнимет что от слов книги пророчества сего, у того отнимет Бог участие в книге жизни и в святом граде и в том, что написано в книге сей»

Та як же діяти і жити?
Потрібно Богу одному служити,
Надіятись на правду лиш Його,
Бо ми всі грішні [1],
І праведного немає й одного!

Христос сказав: за правду мене «гнали»[2]
За правду поженуть і вас,
Якщо йдете дорогою,
Що нею йшов сам Спас,
Не гонять вас, бо стали блудними синами
І правда Божа вже не з вами,
Всі ті, хто істині служили,
За правду Божу душі положили.

Іде війна, вбиваючи брат брата,
Де ж ви святії пастирі й отці,
Чому затихли, як щурі
Й не можете у цій війні,
Святої ради всім надати!
Ви мовчите, не шкода вам солдата,
Що вмер, віддаючи за вас життя,
І пусткою й печаллю стала його хата,
І от і все, земне завершене буття...

Коли війна, ідуть в церкві керівники,
Щоб дали їм благословіння,
Чому ж не гонять їх святі отці,
Щоб не було війни,
І всі отримали спасіння!?

Не можна тих людей благословляти[3],
Які не можуть з братом миру мати,
Які бажають вбити брата у війні,
А Бог щоб був на їхній стороні.

Ніколи Бог не буде тих благословляти,
Які не хочуть компромісний мир прийняти.
Коли святі отці благословляють на війну,
Ніколи нам не бачить в Україні тишину.

Злилася святість із нечистотою,
Ось що є для України в нас бідою
Отці – ви не мовчіте,
Ви рупором у цьому світі станьте,
Щоб осудити цю війну.
Нажаль її ви освящали,
А освящав Христос війну?,
Чи міг Він та той чи інший бік Сам стати?

[1] – Библия. К Римлянам Гл.3 ст.23 «потому что все согрешили и лишены славы Божией»;
К Римлянам Гл.3 ст.10 «как написано: нет праведного ни одного»

[2] – Библия. 2-е Тимофею Гл.3 ст.12 «Да и все, желающие жить благочестиво во Христе Иисусе, будут гонимы»

[3] – Библия. Малахия Гл.2 ст.1-2 «Итак для вас, священники, эта заповедь: 2 если вы не слушаетесь и если не примете к сердцу, чтобы воздавать славу имени Моему, говорит Господь Саваоф, то Я пошлю на вас проклятие и проклянну ваши благословения, и уже проклинаю, потому что вы не хотите приложить к тому сердца.»

Та мабуть ні.
Ісус звелів, щоб ми не противилися злу[1],
Й могли за це, як Він страждати,
Святим отцям про це не можна забувати,
Христовий Дух – це дух прощення[2],
Не тільки друзів, а і наших ворогів.

А закликати: «Там де правда, там і Бог,
Де Бог – там перемога»,
Це дух Антихриста,
І в смерть і сльози,
Така в кінці дорога
Хто буде йти на заклик цей,
Без Духа Господа й святого Бога!

Хто ж Україну, зробив
Для Духа Господа Христа чужину?
Не може Дух любові жити,
Де гімн Вкраїни Дияволу направлений служити!

Хтось скаже: це глумління,
Над гордістю Вкраїни, що встала із колін
І прагне до прозріння.
Та ворогам Бог смерті не бажав,
Він їх любив[3] і їх прощав,
Хоч в силах міг усіх противників убити.

«Згинуть наші вороженьки», -
Цей гімн Христос ніколи б не співав
Дух Антихриста, цей гімн диявол для нас дав,
Бо він пробуджує в нас зло,
Щоб все, що проти нації – ніколи не жило,
Христос ніколи до війни не закликав
І на царів руки не підіймав,
Він нам звелів неправду побороть добром,
Із злом боротись лиш терпінням і молінням.

Держава, що Духа Христа зневажає
Від цього й люд її страждає,
Й така держава не може називатись християнською,
А може називатись лиш бусурманською.

А може бути мир, коли нема прощення?,
А може бути спокій,
Коли постійно сіються посіви зла начиння?
Щоб нація, як роза розцвіла,
Повинна показати, що має покаєння,
По істині щоб Божій вже жила,
А в Дусі Божому немає розбратання!

[1] – Библия. От Матфея Гл.5 ст.39 «А Я говорю вам: не противься злому. Но кто ударит тебя в правую щеку твою, обрати к нему и другую»

[2] – Библия. От Луки Гл.23 ст.34 «Иисус же говорил: Отче! прости им, ибо не знают, что делают...»

[3] – Библия. От Матфея Гл.5 ст.44 «А Я говорю вам: любите врагов ваших...»

Чому ж терпіння в інших є
Й повага для всіх націй і народів,
Бо щастя всіх цінують, як своє
І не доводять там народ до морів!

А там де мир, й один до одного повага,
Там є життєва перевага,
Зможні фіни в спокої живуть,
Бо там до меншості повага.
Там шведам всі права дають,
Хоч фінів в кількості велика перевага.
У них в державі є двомова,
Однакова по статусі й фінська й шведська мова!

Розпалась легко б «чорна змова»
Якби в Україні була введена двомова
І в цьому була б наша перемога
І не потрібна нам від інших допомога.

А хто веде нас всіх до розбратання,
Той йде проти Христа,
Який всіх закликає до єднання..[1]
От ми приїхали й пришли.
Вкраїнську націю у темінь завели,
Що ж ми за нація така,
Що в прірву бідності летим скоріше літака,
Дітей своїх віддаємо в полони,
Лісів вивозимо чужинцям ми вагони
І землю рідну ми за безцінь хочемо продати,
Щоб не було куди всіх навіть поховати.

Ось так живемо ми без Бога,
Хоч храмів золотих, у нас вже
Навіть видно із порога.
Та от біда – немає Бога у душі,
Без Духа Божого не буде і єднання,
А буде безнадія і страждання.

Отці святі нам націю згубили,
Коли єдину православну церкву розділили,
А пастори «допомогли», коли
Відкинули реальне поклоніння
Й в неправді закликають до спасіння.

Щоб встала нація з колін,
Їй на коліна перед Богом стати,
Й підніметься України ісполін,
Лиш Дух Христа нас може так підняти.

Хто ж зможе Україні,
Біду війни ліквідувати,
А може це нам зроблять,
Відомі Нобелівські лауреати?

[1] – Библия. От Иоанна Гл.17 ст.21 «да будут все едино, как Ты, Отче, во Мне, и Я в Тебе, так и они да будут в Нас едино, - да уверует мир, что Ты послал Меня»

Та мабуть Осло задрімало,
Від дій Нобелівського комітету
У світі миру не настало,
Хоч кожен рік лауреатів миру призначало.

А може не достойні кандидати?
Тоді навіщо й миру премію вручати!
Воно б нічого, та коли б
Хоч би один до нас
Прибув відомий Нобеля лауреат,
Хоч би якусь пораду дав,
А може й дав, якби він знав,
Якби він сам за мир переживав,
Та в кожного лауреата,
Мабуть на думці ближче рідна хата.

А може Нобелівський комітет
Сам миру лиш собі бажає
А про весь світ мабуть не дбає,
А може мудрості і сил не має?

Четвертий рік у нас війна
Україна в ранах і сумна
Ми раді б привітати Нобелівського лауреата,
Щоб мир нам дав, й не хоронили б ми солдата.
Нікому не потрібна ця біда,
Бо кожен з острахом на Україну погляда...

Куди веде Україну хаос й трясовина,
Що ж за прокляття і яка її вина?
А Україна відійшла від Бога,
Печальною й сумною стала її дорога...

Щоб це прокляття зняти,
Потрібно Дух Христа прийняти.
А Дух Христа – це спокій і надія,
Це зміцнена держава, її мрія,
Із Богом легше все здолати,
Якщо Його святе письмо прийняти.

Тоді й відновиться, й розквітне Україна
В ній стане цінністю людина,
Ніколи нас не будуть зневажати
І бідного не братимуть в солдати
І сліз не проливатиме за сином мати.

Бо Дух Христа – це мир, а не війна,
Це не молитва, що жадає перемоги,
Це компроміс, який приймає кожна сторона
І не потрібно нам від світу допомоги.

Невже між нами мудрості немає,
Бо в безнадії наш народ конає
Це правда, а її немає,
Бо Божий Дух нас покидає,
А гімн цьому допомагає.

А це нам легко розпізнати,
Бо Дух Христа не дає зlobі прорости
І він не зве до бою,
А лиш бажає миру і спокою.

Він закликає жити у покорі,
Війна ж калічить людські долі
І гаснуть в горі їхні зорі,
Бо просинається Україна у тривозі.

Шевченко й Леся не були батьками,
Їх діти не були оплакані сльозами
І втрату кровних не могли відчутти
Серця їх черствістю закуті,
А в них і не було дітей,
Й серця їх полонили тисячі ідей,
Які були без Бога
До боротьби взивали всіх людей,
Тому й кривавою Українська є дорога,
Їх діти названі думками
І їх ідеї проросли в серцях,
Бездушними і злими колючками.

Бог закликав нікого не вбивати,
Бо Він бажає щастя людям дати,
За кожне втрачене життя,
Господь сумує, це ж Його дитя.

Нерівність, яка сталась на землі,
Це стимул для діяльності поетів,
Вони не терплять, що Україна в сірій млі
Прийти до правди звали силою багнетів.

Багаті з бідними не хочуть поділитись,
А лиш бажають все забрати і нажитись,
Привласнить землю, воду і ліси,
Щоб в бідності не бачив люд краси!

Господь сказав: не вічно
Духу Моему в приниженні перебувати[1],
Всі, хто багатства на неправді накопив,
Назавжди душу загубив
І в муках діти будуть їх страждати.

Неправедні багатства не можуть щастя дати,
Серця черствіють, й правду будуть забувати,
Коли страждання бідних,
Самі не можуть відчувати.

А може всім на все начхати,
І жить для себе, й зла не помічати.
Ось ця байдужість і потрібна всім панам,
У них немає серця, щоб співчувати нам.

[1] – Библия. Бытие Гл.6 ст.3 «И сказал Господь: не вечно Духу Моему быть пренебрегаемым человеками...»

Одну лиш зброю мають християни,
Це Боже Слово, що живе із нами
Це меч духовний[1] – Слово Боже,
Хто іншу зброю в світі має,
Той губить ближніх душу і конас
Й майбутнього не має.

Та як же правду панству донести.
Коли святі отці зуміли
Всіх у тумани завести.
Яку ти назву кораблю дасиш,
На ньому й так ти попливеш,
Якщо кричим, що загинуть воріженьки,
Тоді в проклятті будуть наші дненьки.

Ніяка сила нам не допоможе
Коли в серцях поселиться не Боже,
Попала нація в ненависті полон
І безнадійно ждуть спасіння від ікон.

Могли б всі Нобелівські лауреати
Ідею миру для всієї
Матінки землі запропонувати,
Але не буде всім спасіння від людей.
Сам Нобелівський комітет
Не має правильних ідей.

Почесна премія у світі миру,
Так Осло возвеличує людину,
Коли ж сам комітет далекий від Христа,
І їх діяльність, як миротворців, є пуста!

Хоч кожен рік премії миру вручаються,
Та світ все більш на зброю витрачаєть,
А церкви розділяються
І від святого Слова віддаляються,
Й до знищення людства наближаються.

На кого ж перекласти цю вину,
Що перспективу бачимо сумну?
Хто ж так зумів так нами керувати,
Щоб ми не знали, чого в майбутньому чекати?!

Землею править темна сила,
Лиш перед кровію Христа вона безсила,
Хто ж не приймає Його духа,
В країні хаос і війни розруха.

А Україна і відкинула Христа,
Тому вона бідніє і казна її пуста,
Хоч храми до небес будує,
Але народ вмирає рано і бідніє.

[1] – Библия. К Ефесянам Гл.6 ст.17 «и шлем спасения возьмите, и меч духовный, который есть Слово Божие»

Держави, що Духа Господа приймають,
Такої прірви між багатими і бідними не знають,
Там люди поважають Божі й людські закони,
Й на керівників не шлють прокльони.

Крім бідності у нас війна,
В серцях розвився дух гордині – сатана,
«До перемоги будем ворога ми бити,
Щоб націю українську відтворити!»

Й кінця не видно цій війні,
Його й не буде, коли служим сатані,
Щоб дух ненависті із серця нам зігнати,
Потрібно Дух Христа прийняти.

Та щоб його прийняти – в нас біда,
В церквах Христових править сатана,
Неправда лине і від пастирів, й святих отців,
Бо дух користолюбства у серцях у них засів!

Вони говорять те, що скажуть говорити,
Хоч самі знають, що не гарно так творити,
Та як же їм без церкви жити?
Хто ж буде кошти їм платити?
За що ж їх сім'ї будуть жити?

Та як же духа правди розпізнати?
Христос до єдності всіх закликав,
Щоб всі єднались на основі Його Слова..
Якщо ж єднання без святого Слова,
Тоді хиткою є така основа.

Господь сказав: від Слова ти спасешся[1],
Від того ж Слова ти загинеш,
Спасешся, коли вірним залишишся,
Коли ж відійдеш – то навек помреш.

А в нас в країні розбратання,
Церков багато, та нема єднання
Прийшло із Духом Божим розставання,
Через законів Божих несприймання.

Хто ж Його Духом жити не воліє,
А по своїй гріховній плоті діє,
Він посилає духа непізнання[2],
До часу, поки не буде покаяння.

А як же розпізнати, що в нас
Нема святого Духа?
Якщо в країні є неспокій і розруха,
Від повідомлень з фронту в'януть вуха –
Оце і є діяльність злого духа!

[1] – Библия. От Матфея Гл.12 ст.37 «ибо от слов своих оправдаешься, и от слов своих осудишься»

[2] – Библия. 2-е Фессалоникийцам Гл.2 ст.10-11 «и со всяким неправедным обольщением погибающих за то, что они не приняли любви истины для своего спасения. И за сие пошлет им Бог действие заблуждения, так что они будут верить лжи»

Коли ми втратили любов до Бога
Знецінив заповідь Господню головну[1],
Тому й слизькою стала в нас дорога
І стали блудними синами ми Йому...

«Слава нації, смерть ворогам», - народ кричить,
А Бог це бачить і мовчить,
А що ж Він може нам сказати,
Коли Ісуса стали забувати!

А хто ж ми є? Чи є ми християни,
Якщо ми чинимо, як дикі бусурмани?
Ми хочем смерті ворогам,
Тому й Господь не допоможе нам..

Господь, як батько, любить всіх
Для Нього всі ми рідні діти.
Хто вб'є Його дітей – найтяжчий гріх.
Війну не вічно буде Він терпіти!

Хто каже: буде перемога,
А сам багатство має на крові,
В душі таких немає Бога,
Лиш сам диявол в голові.

Хто в серці мають сатану,
Їм хочеться весь час вести війну,
Ціною крові йти до перемоги,
Щоб з України залишились хвіст і ноги.

Господь сказав, не вічно Його Духу[2]
В неправді бути у людей,
Хто ж вперто йде проти Творця,
У вічних муках[3] буде без кінця!

Прокляття тим, хто люд доводить до майданів,
Попереду кричали: знищимо тиранів.
Самі жирують, а народу:
Обіцянки, що канули у воду,
Хоч обіцяли всім і рівність і свободу,
Та в світі так ведеться – все собі,
А бідному – що залишиться...

Багатим мало з бідних поту
Їх на війну беруть як на роботу,
Щоб ще напитися з них крові
Від бідності вони на все готові...

[1] – Библия. От Матфея Гл.22 ст.37 «Иисус сказал ему: возлюби Господа Бога твоего всем сердцем твоим и всею душею твоею и всем разумением твоим»

[2] – Библия. Псалтирь Гл.73 ст.10 «Доколе, Боже, будет поносить враг? вечно ли будет хулить противник имя Твое?»

[3] – Библия. От Матфея Гл.25 ст. 46 «И пойдут сии в муку вечную, а праведники в жизнь вечную»

Господь сказав,
Що легше влізти в вушко голки верблюду[1],
Ніж багатому в Царство увійти – це на його біду.
При покаянні є навіть шанс у багача.
Якщо він зможе поділити із бідним калача!

Хто є багатий – з бідним поділися
І це зробити не барися
Ісусу Духу покорися,
Якщо не зробиш ти по Божій волі
Тоді прокляття буде твоєї долі!

Коли не буде Божого благословіння
Тоді не буде і спасіння.
Душа, що суперечить Духу й істині Христа
Для Бога бездуховна і пуста.

Та душа пустою не буває,
Хто в серце Бога не пускає,
На місце входять темні сили
Які вбивають й тягнуть до могили.

Творець всю правду нам відкрив
Якби він не любив, то все б від нас закрит,
А так Об'явлення нам дав,
Щоб кожен про майбутнє знав
І Богу одному лиш довіряв.

А Бог говорить жителям землі,
Щоб не ходили люди у п'їтмі,
До нас диявол з злими духами зійшов[2],
Ніхто його не звав, а він прийшов.

І він бажає знищити всіх людей,
Шляхом засилля диявольських ідей,
Він на землі творить дива
Які не в силах зрозуміти наша голова.

Із кожним днем людей все більше поглинає[3],
Бо він хижак і милосердя він не має.
Через своїх людей Святе письмо своїм він заміняє,
А те, що в Слові є – він зневажає.

Багато вже років на душі він полює,
Для нього радість, коли люд горює,
І через війни безжально їх вбиває,
Хто другом був – він розділяє,
Між націями він робить ворожбу
І в людях викликає він журбу...

[1] – Библия. От Матфея Гл.19 ст. 23-24 «Иисус же сказал ученикам Своим: истинно говорю вам, что трудно богатому войти в Царство Небесное; и еще говорю вам: удобнее верблюду пройти сквозь игольные уши, нежели богатому войти в Царство Божие»

[2] – Библия. От Луки Гл.10 ст.18 «Он же сказал им: Я видел сатану,спадшого с неба, как молнию» Откровение Гл.12 ст.9 « И низвержен был великий дракон, древний змий, называемый диаволом и сатаною, обольщающий всю вселенную, низвержен на землю, и ангелы его низвержены с ним»

[3] – Библия. 1-е Петра Гл.5 ст.8 «Трезвитесь, бодрствуйте, потому что противник ваш диавол ходит, как рыкающий лев, ища, кого поглотить»

І ціль диявола: чим більше люду загубити,
По іншому не може він і жити,
Вампірська є його природа
На певний час йому дана свобода[1].

Хтось скаже це усе неправда,
Нема ні сатани і навіть Бога
Сліпа в таких людей дорога
Сказав безумний, що немає Бога[2].

«Христос посеред нас»
Святі отці такої правди научали
Нажаль на сторону диявола всі стали,
Війну диявол сам благословляв,
Вже тисячі років на подвиг людство звав,
Й це зло продовжує робити,
Щоби найбільше люду погубити...

Усі священники палкі словами,
Що Божа істина і правда лиш із нами
І кожна церква утверджує свої канони,
Та тільки не звеличує Христові закони.

Христос сказав, не знайде віри на землі[3],
Коли на землю він повернеться із неба,
Бо людство буде жити в тумані
По своєму вклоняються Творцю
Та Богу це не треба...

А відповідь тут є проста
Ніхто по справжньому не цінить Бога
У кожній церкві правда є своя
І кожен дума що тверда дорога.

А як же правду нам узнати
Для цього нам потрібно Богу довіряти,
Нічого нам до Біблії не добавляти[4]
Й нічого, що в ній є не відміняти[5].

І не дивитись на святих людей
І не приймати їх ідей
Якщо діла й слова віддалені від Слова Бога
Не буде від таких людей вам допомога.

[1] – Библия. Откровение Гл.12 ст.10 «И услышал я громкий голос, говорящий на небе: ныне настало спасение и сила и царство Бога нашего и власть Христа Его, потому что низвержен клеветник братий наших, клеветавший на них пред Богом нашим день и ночь»

[2] – Библия. Псалтирь Гл.13 ст.1 «Начальнику хора. Псалом Давида. Сказал безумец в сердце своем: "нет Бога"»

[3] – Библия. От Луки Гл.18 ст.8 «сказываю вам, что подаст им защиту вскоре. Но Сын Человеческий, придя, найдет ли веру на земле?»

[4] – Библия. Откровение Гл.22 ст.18 «И я также свидетельствую всякому слышащему слова пророчества книги сей: если кто приложит что к ним, на того наложит Бог язвы, о которых написано в книге сей»

[5] – Библия. Откровение Гл.22 ст.19 «и если кто отнимет что от слов книги пророчества сего, у того отнимет Бог участие в книге жизни и в святом граде и в том, что написано в книге сей»

Щоб не попасти в темні сіті
Які панують в цьому світі
Прийнять нам істину святу
Яку ж поставив нам Творець мету?

А Він бажає в вічність всіх ввести
Для цього хрест прийшлося Йому нести
І душу Він за людство положив[1]
Щоб хто повірить Богу – вічно жив!

Не можуть й Нобелівські лауреати
Мир на землі всім дати
Бо служать всі не знаючи кому
Лиш можемо поставити питання: а чому?

У кожній нації свої герої,
Та чомусь ніхто не закликав
До знищення всієї зброї,
Якби він до такої дії закликав,
Ніколи б він героєм нації не став.

Наш світ – суцільний егоїзм
І кожен на свій лад будує комунізм,
Але це роблять всі без Бога
В світ неправди приведе така дорога.

А що ж у світі робить сам ООН,
Миру на землі немає – це не сон!
А щоб мир на всій землі зробити
Потрібно всі держави враз розоружити!

Та ніхто на це не піде і не йде
США по озброєнню перед веде
Всі види зброї удосконалюються
І всі країни по озброєнні змагаються.

Всі дивляться на лідера і напругаються
І прагнуть, щоб від інших не відстати
І теж, як США, у світі сильним стати
А куди всі йдуть, ніхто не знає!

Бо кожен думає, хто силу має
Той силою всіх ворогів лякає
Так і ведеться в цьому світі
Якщо ти сильний – то вітають.
Якщо ж слабкий – всі зневажають...

Чи є розумна наша цивілізація
Коли у виднім всесвіті вона одна
Та історія землян сумна
Щоб зберегти її потрібно всіх єднання,
Але у світі йде подальше розбратання...

[1] – Библия. От Иоанна Гл.3 ст.16 «Ибо так возлюбил Бог мир, что отдал Сына Своего Единородного, дабы всякий верующий в Него, не погиб, но имел жизнь вечную»

Одні будують комунізм,
А інші демократію й капіталізм.
Є й такі, що націю до неба підіймають,
Від себе правду Божу відганяють.

А в Бога нація одна
Для Нього зло – людська війна
Ми є творіння Боже сестри і брати
А всі нацисти – це кати
Вони і Бога загубили
І в вічність вхід собі закрили
І мільйони душ безвинних загубили.

В євреїв вже була така біда
Коли ні за що ставили сусідні народи
Та істина й до них дійшла б,
Коли б прийняли Дух Христової свободи.

Бо сам Господь, хоч більше свій народ любив,
Але за всіх людей святую кров пролив,
Тепер ми всі є діти у Христі,
А хто не вірить, то діла його пусті.

Не прагнуть Божі діти керувати нами,
І мало хто із них стає панами,
Бо сам Христос багатств не мав,
А лиш до милосердя всіх багатих закликав!^[1]

Воюють за багатства всі миряни
І навіть на війну йдуть християни,
Хоч війни всі затіяні панами
В військах вже служать капелани,
Тому й кричать, що Бог із нами.

Там де війна – там Духа Божого немає,
Бо Дух Христа всіх любить й обіймає,
Хто війська на війну благословляє,
Той Духа Божого немає
Там в серці не любов, а сатана
Тому для них багатство є війна!

А щоб спинити вбивства і війну,
Святі отці повинні відганяють від себе сатану,
І не благословлять нікого на війну
І гнать з церков, як тих чортів
Усіх багатих і панів й царів.

Хто на війну благословить хотів,
Цього не буде – бо нема єднання
Самі святі отці зробили роз'єднання
І кожен закликає на борню свої народи,
Й бажає кожен йти до перемоги...

[1] – Библия. От Матфея Гл.19 ст.21-22 «Иисус сказал ему: если хочешь быть совершенным, пойди, продай имение твое и раздай нищим; и будешь иметь сокровище на небесах; и приходи и следуй за Мною. Услышав слово сие, юноша отошел с печалью, потому что у него было большое имение»

Щоб нація своя жила,
А інша – щоб і зовсім не була,
Ідея ця – це мудрість Херувима,
Хоч дія його невидима,
А він вселив гординю у серця,
Щоб не було війні кінця!

А там де дух злоби вітає,
Народ сумує там й страждає,
Не просто відігнати сатану,
Потрібно розломити зла стіну,
В силах ми це зробити,
Якщо Христовим духом будем жити.

Та Духом Бога важко жити,
Потрібно дух гордині умертвити
І ворогів простити й полюбити,
Тоді Україна в мирі буде жити.

У нас в країні мудрості немає,
Бо дух ненависті в серцях вітає,
Бо ми вбиваємо брат брата,
Хтось в нас посіяв дух розбрату,
Яка ж це сила нас згубила,
Що втратили ми честь батьків?
І з руських - ворогів зробила...

Хтось каже: це руські розкуркулили дідів
Й на Соловки відправили страждати,
Та й голод – це залишок їх злих слідів
Й мільйонам українцям прийшлося там помирати.

А те що бідні ми – це теж Росія
Вона захвачує світи, як та повія
І ціль у них одна –
Щоб Україна була бідна і сумна...

Ось так нам і відкрилась правда ця,
Щоб розібратись, де хижий вовк, а де вівця,
Потрібно вірити у Господа Отця,
Порочні, всіх без винятку, людей серця.

Немає в світі праведних людей,
Не може бути в них ідей,
Які б змогли нам миру дати,
Не можуть це зробити
Й Нобелівські лауреати!

Які високі в них звання,
І цінить світ їх визнання,
Але відомий Нобелівський комітет,
Не стоїть навіть двох монет,
Якщо він премії щоріч дає,
Та миру в світі так й не настає!
Конфлікти виникають то тут, то там,
Наносячи душевну рану нам...

У всьому світі католики одні,
І інші теж розділення не мають
Чому ж українці від поділу страждають?
Ось в цьому корінь зла,
Коли і Бога на частини розділяють...

Якщо ненависть між церквами,
Чи може бути Бог із нами?
Якщо Він закликає до єднання
А в нас, на противагу Богу, розбратання,
Якщо не в мирі і святі отці,
Чи може бути правда у руці?

Що бідні – винні росіяни
Це наша правда, так воно і є
Бо кожен захищає, що ближче, що своє
А скільки років ми були братами?

Якщо ми будемо все зло,
Що нам робили всі народи пам'ятати,
Ніколи ми не будемо у спокої всі спати,
Бо всі народи, що Україну полонили
Багато зла українцям натворили..

Як християни будем всіх прощати,
Щоб праведними на суд Божий нам предстати,
Народ, що ближче до Христа,
Там і казна державна не пуста.

Блаватська написала філософську доктрину[1],
Що космос міняється без впину,
І він створив космічну дитину,
Це діти світла – арії, надлюди,
Які повинні панувати всюди.

А Дарвін вивів з мавп людину,
Щоб людство думало без спину
Чиї ж ми діти на землі?
Чи з мавп пішли, а може з космосу зійшли...

І цей дурман – це явний диявола обман!
Він полонив людські серця,
Які не визнають величності Творця,
Що з праху Бог створив людину
Й бажає, щоб життя було без впину
Й людина славилася Творця,
Який в силах життя дати без кінця!

Народ, який історію країни забуває
Майбутнього для себе і дітей не має,
А що ж ми бачимо там з глибини віків
Чому Україна втратила для кращого своїх років?

[1] – Журнал «Наука и религия» №9 1991р.

З татарським ігом Україна не змиралась,
З поляками й литовцями ми не зріднились
І німцям, і французам не здавались ми в полон,
Бо ми любили свої звичай й закон!

Та й шведи на нашу землю зазіхали
А під Полтавою розбиті повтікали
Та й інші теж загарбать не дрімали
Забрать хотіли – та силюньки не мали!

А під своє крило забрала нас Росія,
Та з нею в нас для кращого – це нездійсненна мрія,
Бо войовничі всі народи,
Такої вдачі і такої всі природи,
Бо всі чужинці українців нас гнобили,
Нажаль, свої пани, не менше нас давили.

Нема ні в кого до простих людей жалю,
Тому що кожен ближче дума про свою сім'ю,
А потім, може й за державу,
Якщо держава дає захист і добро
І їй не байдуже, коли зростає зло,
Коли ж в державі справедливості немає,
Тоді хто мудрий – до інших утікає,
Бо він там затишок і спокій має.

Виходить, справедливість на землі –
Лиш через ріки крові
Та не всі вмирать за це готові,
І кожен дума: моя хата з краю
Потерплю я на землі і може попаду до раю,
Та й сам Господь нас закликає до терпіння,
Бо без терпіння, немає й Божого благословіння.

А ми всі протестуємо і робимо майдани,
Та боротьба з цим світом нас приведе до ями,
Коли ми ненавидимо – в нас діє темна сила,
Вона лиш перед Словом Божим є безсила!

Щоб з України нам зробити Рай
По Божому потрібно нам всім жити
І зміниться вкраїнський край,
Коли правителі мамоні (багатству)
Перестануть всі служити!

І зрозуміють всі,
Що тимчасове тут буття,
Хто ж слуха Бога –
Він всім дасть вічнеє життя!
Покайся Україно, й до правди Божої вернися!
І це зробити не барися!!!